

Vyvěšeno dne: 4. 2. 2026
Svěšeno dne: 18. 2. 2026

Lucie Prokopová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Ondřeje Bartoše v právní věci žalobkyně: **Mgr. Jana Zárubová**, bytem Mlýnská 367, Hrušovany nad Jevišovkou, zast. JUDr. Kamilem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalované: **Justiční akademie**, se sídlem Masarykovo náměstí 183/15, Kroměříž, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2023, č. j. 8/2023-RED-HLV/8, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2025, č. j. 31 A 84/2023-103,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **15 609 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Kamila Jelínka, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci zabýval především otázkou, zda § 117 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) obsahuje zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace o poskytnutí zadání již proběhlého písemného testu v rámci výběrového řízení na funkci soudce.

I. Vymezení věci

[2] Žalobkyně požádala dne 12. 10. 2022 žalovanou o poskytnutí informací. Konkrétně o zadání písemného testu v rámci výběrového řízení na funkci soudce ze dnů 3. a 20. 5. 2022 (test aplikace práva vyšší úrovně obtížnosti, 30 otázek). Žalovaná její žádost opakovaně odmítla, nejprve rozhodnutím ze dne 25. 10. 2022. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kterému Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 22. 12. 2022 vyhovělo a rozhodnutí žalované zrušilo. Žalovaná žádost znovu odmítla rozhodnutím ze dne 27. 4. 2023. Ministerstvo

spravedlnosti následně rozhodnutím ze dne 30. 6. 2023 rozhodnutí žalované opět zrušilo a vrátilo jí věc k novému projednání.

[3] Žalovaná poté žádost (již potřetí) odmítla v záhlaví označeným rozhodnutím, a to s odkazem na zneužití práva žalobkyní. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobu, který ji odmítl jako nepřipustnou z důvodu nevyčerpání řádného opravného prostředku. Tento rozsudek krajského soudu následně ke kasační stížnosti žalobkyně zrušil NSS rozsudkem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 8 As 103/2024-52. Dospěl totiž k závěru, že žalobkyně mohla podat žalobu přímo proti rozhodnutí žalované.

[4] Krajský soud proto rozhodoval znovu a výrokem I. v záhlaví uvedeného rozsudku rozhodnutí žalované zrušil. V první řadě shledal, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, a to ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů. Stran posouzení věci samé dospěl k závěru, že neobstojí důvod, pro který žalovaná žalobkyni požadované informace odmítla poskytnout. Zneužití práva spatřovala v tom, že požadované informace byly v rozporu se smyslem a účelem zákona o soudech a soudcích, vyhlášky č. 516/2021 Sb., o odborné justiční zkoušce, výběru a odborné přípravě justičních kandidátů, výběru uchazečů na funkci soudce, výběru předsedů soudů, ve znění do 30. 6. 2023, a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 31. 12. 2022 (dále „informační zákon“). Účelem vyžádání informací byl podle žalované čistě osobní zájem žalobkyně. Podle krajského soudu však tyto úvahy nevedly k závěru o zneužívání práva na informace. O to by šlo tehdy, pokud by žadatel ve skutečnosti usiloval o něco jiného než o ony informace. Osobní zájem žadatele je však zcela standardním a také legitimním důvodem pro podání žádosti o informace. Tvrzeň rozpor s jinými právními předpisy, respektive jejich smyslem a účelem, pak se zneužitím práva přímo nesouvisí. Žalovaná může tvrdit, že tyto předpisy poskytnutí informací brání. Pak ale nejde o zneužití práva, nýbrž o zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Pokud tyto předpisy poskytnutí informací nebrání, pak není zřejmé, co by žalobkyně měla obcházet.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalované, že by poskytnutím požadovaných informací žalobkyně dosáhla neodůvodněné výhody oproti ostatním účastníkům výběrového řízení. V případě, že by jí informace poskytnuty byly, mohly by být poskytnuty i ostatním účastníkům výběrových řízení, ať už na základě jejich vlastní žádosti, či na základě jejich seznámení s těmito informacemi, které povinný subjekt podle § 5 odst. 3 informačního zákona zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup.

[6] Dále se krajský soud v souvislosti s rozhodováním, zda má vydat informační příkaz, zabýval v souladu s rozsudkem NSS ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, *Oživení*, potenciálními důvody pro odmítnutí žádosti, pro které by nebylo možné nařídit poskytnutí informace podle § 16 odst. 5 informačního zákona (pozn. NSS: v nyní účinném znění informačního zákona se jedná o odst. 6 citovaného ustanovení). V první řadě by jí mohla být neveřejnost testových otázek stanovená v § 28 odst. 3 vyhlášky č. 516/2021 Sb. Dospěl však k závěru, že nikoliv, jelikož se jedná o ustanovení podzákoného právního předpisu. Proto nemůže být zvláštním důvodem pro odmítnutí informace stanovené zákonem, jak požaduje čl. 17 odst. 5 věta druhá Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Výrokem II. napadeného rozsudku proto žalované nařídil poskytnutí požadovaných informací.

[7] Krajský soud přisvědčil žalované, že není vhodné, aby byly testové otázky (s výjimkou těch, které jsou již vyřazeny) poskytnuty veřejnosti, respektive budoucím uchazečům. Nevhodnost však sama o sobě není zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti. Souhlasil se žalovanou také v tom, že tvorba testových otázek vyžaduje vysokou erudici autora, může být časově náročná, a tudíž pro žalovanou nákladnější. Je jistě obtížné produkovat otázky tak, aby mohla pro každý test existovat

pokračování

jedinečná sada. Přisvědčil také žalované, že smyslem právní úpravy výběru justičních kandidátů a kandidátů na funkci soudce je zajištění objektivního a transparentního výběru nejvhodnějších uchazečů a testové otázky musí prověřit jejich odborné a praktické znalosti, schopnost jejich aplikace či rychlost práce. Zároveň však uzavřel, že by ani s ohledem na popsané negativní důsledky poskytnutí informací nebyl účel testování zcela zmařen. Důsledkem je spíše jisté zatížení žalované, která bude zřejmě muset za účelem zachování smyslu testování vynaložit zvýšené náklady na tvorbu nových testových otázek. Tyto negativní důsledky by podle krajského soudu mohly být legitimním důvodem pro omezení práva na informace, musel by tak ale stanovit zákon.

[8] Další žalobní námitky považoval krajský soud za nedůvodné. Kasační stížnost však nyní podává žalovaná, která proti jejich vypořádání nebrojila. Nejvyšší správní soud je tedy dále nerekapituloval, jelikož je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků

[9] **Žalovaná (dále „stěžovatelka“)** podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V ní namítala, že krajský soud nesprávně posoudil institut zneužití práva na informace. Vybral jen jeho velmi úzké vymezení, které není přiléhavé. Jde v podstatě o vymezení upravené v novém § 11a informačního zákona, který zneužití práva na informace spatřuje v postupu žadatele, jehož skutečným cílem je způsobit buďto nátlak na fyzickou osobu, jíž se požadované informace týkají, nebo nepřiměřenou zátěž povinného subjektu. I z důvodové zprávy k této novelizaci vyplývá, že zakotvení zákazu zneužití práva přímo do informačního zákona nevylučuje jiný způsob zneužití práva, ale do zákona byly zakomponovány jen dva nejčastější důvody.

[10] Z důvodové zprávy k novele zákona o soudech a soudcích je zřejmé, že smyslem nové právní úpravy bylo zavedení jednotného a transparentního systému výběru soudců, který by zaručil, aby se jimi stávali pouze nej kvalitnější uchazeči. Zákon o soudech a soudcích na základě ústavního zmocnění upravuje výběrové řízení na funkci soudce a stanoví, že jeho pravidla budou vymezena pomocí vyhlášky. Ta následně stanoví formu, obsah a pravidla výběrového řízení. Podle jejího § 28 odst. 3 jsou testové otázky neveřejné, ledaže je Justiční akademie vyřadila z užívání. Metodika k písemné části výběrového řízení na funkci soudce a k jejímu hodnocení (dále jen „metodika“) pak podrobněji upravuje zejména obsah, formu, průběh a hodnocení testu aplikace práva, a obsahuje také příklady testových otázek.

[11] Stěžovatelka odmítla poskytnout požadované informace, neboť by tím v rozporu se smyslem a účelem zákona narušila písemnou část výběrového řízení. Poukázala na to, že všechny požadavky pro účast ve výběrovém řízení vyplývají z vyhlášky a metodiky, která také obsahuje příklady testových otázek. Žádost žalobkyně obchází smysl a účel právní úpravy, především pravidla stanovujícího neveřejnost testových otázek. Krajský soud však možnost zneužití práva spojil pouze se situací, kdy cílem žádosti o informaci je působit nátlak na fyzickou osobu nebo způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu. Podle stěžovatelky takto úzce zneužití práva vykládat nelze a je třeba vždy přihlížet ke konkrétní situaci. Cílem žalobkyně je získat přístup k informacím – testovým otázkám testu aplikace práva. O nich právní předpis stanovuje, že jsou neveřejné, a to s ohledem na smysl a účel testu aplikace práva jako jednoho z předpokladů pro úspěšné absolvování výběrového řízení na funkci soudce. Prostřednictvím institutu práva na informace jsou tak obcházena pravidla písemné části výběrového řízení na funkci soudce, což je dle názoru stěžovatelky možno vyložit jako zneužití práva na informace.

[12] Stěžovatelka nesouhlasila ani se závěrem krajského soudu, že výkonem subjektivního práva žalobkyně nedojde k újmě jiné osoby. Poskytnutím informací by vznikla nerovnost mezi účastníky přechodných výběrových řízení, kteří před jejich konáním neměli testové otázky k dispozici.

Současně také mezi účastníky budoucích výběrových řízení, neboť ne každému musí být známo, že na základě žádosti o informace byly testové otázky žadatelce poskytnuty. Zároveň by vznikla újma též stěžovatelce spočívající v nutnosti vynakládat další finanční prostředky a ve znehodnocení testu aplikace práva až po případné znemožnění konání výběrových řízení. Krajský soud dospěl k uvedenému závěru, aniž by vyložil, co si pod pojmem neodůvodněné újmy jiné osoby nebo společnosti představuje, a proč má za to, že k ní v tomto konkrétním případě nedošlo. V této části tak je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatelka je navíc vázána vyhláškou ohledně neveřejnosti testových otázek. Nemohla by je proto zveřejnit plošně, ale pouze v rámci odpovědi na konkrétní žádost o informace.

[13] Podle stěžovatelky krajský soud sice uznal vznik negativních následků na její straně, avšak s tím, že tyto důsledky by mohly být legitimním důvodem pro omezení práva na informace, pokud by tak stanovil zákon. Takový závěr podle stěžovatelky popírá institut zneužití práva, neboť ten právě cílí na jednání, které není pro obecnost právní úpravy jinými instituty postižitelné.

[14] Dále stěžovatelka namítá, že argumentace v bodech 19 a 21 napadeného rozsudku je nesrozumitelná. Nejde o to, že by žalobkyně mohla v testu získat více bodů než minulí účastníci výběrových řízení, jak uvádí krajský soud, ale o nerovné podmínky účastníků výběrových řízení minulých a budoucích, nerovné podmínky ve vztahu k těm, kteří se seznámí s poskytnutými informacemi, a k těm, kteří se s nimi neseznámí buď vůbec, nebo výrazně později. To vše by mohlo vést až ke zmaření smyslu testu aplikace práva.

[15] Stěžovatelka dále uvedla, že i pokud by nebylo možné posoudit jednání žalobkyně jako zneužití práva na informace, je naplněn jiný důvod odmítnutí poskytnutí informací. Konkrétně důvod pro odmítnutí žádosti o informace pro rozpor s právními předpisy upravujícími výběrové řízení na funkci soudce, respektive s jejich smyslem a účelem. Zákon o soudech a soudcích předpokládá, že soudcem se může stát pouze ten, kdo úspěšně absolvuje písemnou část výběrového řízení podle vyhláškou stanovených pravidel. Krajský soud však uzavřel, že zákon o soudech a soudcích žádné konkrétní ustanovení k podmínkám písemné části výběrového řízení neobsahuje. Pouze bez bližšího vysvětlení odkázal na jeho § 117 odst. 3, který dle něj nelze považovat za zákonné zmocnění pro zakotvení důvodu odmítnutí informace, a že pravidlo v § 28 odst. 3 vyhlášky nemůže být ani nepřímou považováno za zákonné. S tím však stěžovatelka nesouhlasí, neboť zmocnění pro případné vyloučení poskytování informací ve vztahu k pravidlům výběrového řízení je obsaženo přímo v zákoně.

[16] Stěžovatelka odkázala na závěr rozsudku NSS ze dne 21. 8. 2024 č. j. 1 As 247/2023-25, *zkoušky zvláštní odborné způsobilosti*, podle něž je plně legitimní a v souladu se zájmem na zabezpečení řádného průběhu zkoušky, pokud uchazeč předem nezná konkrétní znění testu, ale musí prokázat komplexní přípravu. Soud v této věci vycházel z ustanovení zákona, které obsahuje výčet informací, které mají být úředníkovi podstupujícímu zkoušku zpřístupněny, a uzavřel, že nad zákonem stanovený rozsah nelze sdělit informace jiné, tedy ani testové otázky. V zákoně o soudech a soudcích je také upraveno, které informace mají být zpřístupněny účastníkům výběrového řízení na funkci soudce, a to v § 117 odst. 3, tedy informace ve vztahu k postupu a oznamování výběrového řízení, informace ve vztahu k náležitostem a způsobu podávání přihlášky, informace ve vztahu k formě, obsahu a k pravidlům výběrového řízení a informace ke způsobu vyrozumění o výsledku výběrového řízení. Poskytnutí jiných informací je s ohledem na citovanou judikaturu možné odmítnout. Žádný právní předpis neupravuje povinnost zveřejnění testových otázek, naopak je právním předpisem výslovně stanovena jejich neveřejnost. Metodika obsahuje vzorové testové otázky. Je tak zřejmé, že jiné informace než tyto nemají být poskytnuty. Krajský soud však předloženou metodikou důkaz neprovedl, což odůvodnil tím, že se soud seznámil s testovými otázkami a není to tak třeba pro rozhodnutí ve věci. Stěžovatelka jí však prokazovala existenci

pokračování

a rozsah podrobných pravidel výběrového řízení, včetně vzorových testových otázek, a tedy rozsah informací, které jsou všem k dispozici. V tomto stěžovatelka spatřovala vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[17] V řízení před městským soudem stěžovatelka odkázala i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2024, č. j. 14 A 43/2022-28 (dále jen rozsudek č. j. 14 A 43/2022-28), proti němuž zamítl NSS kasační stížnost rozsudkem *zkeousky zvláštní odborné způsobilosti*. Namítala, že závěry v projednávané věci by s ním měly být shodné. Krajský soud se však touto její argumentací vůbec nezabýval a ani nevysvětlil, proč postupoval jinak a proč jsou jeho závěry v rozporu s citovanými rozhodnutími. Tím zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti a překvapivosti.

[18] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že krajský soud nijak nezmínil, které důvody pro odmítnutí žádosti zvažoval s ohledem na možnou aplikaci § 16 odst. 6 informačního zákona. Zaměřil se pouze na důvody, se kterými stěžovatelka spojovala tvrzené zneužití práva žalobkyní. Z rozsudku však není zřejmé, které tyto další potenciální důvody to dle názoru krajského soudu jsou, a zda je soud zvážil a jakým způsobem.

[19] **Žalobkyně** ve vyjádření ke kasační stížnosti v první řadě nesouhlasila se stěžovatelkou v tom, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti z jí tvrzených důvodů. Sama však dodala, že krajský soud víceméně přehlédl její žalobní argumentaci stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V podstatě jediným místem, v němž se k argumentaci žalobkyně týkající se námitky nepřezkoumatelnosti krajský soud konkrétně zabýval, byl bod 11 rozsudku, v němž uvedl, že stěžovatelka nebyla povinna vypořádávat odvolací námitky žalobkyně, jelikož nerozhodovala o jejím odvolání. S tím žalobkyně nesouhlasila. Žalovaná byla vázána zásadou řádného odůvodnění a odvolacím orgánem byla opakovaně zavázána k tomu, aby pro případ, že dospěje k závěru, že je namíste poskytnutí požadovaných informací odmítnout, řádně vypořádala námitky žalobkyně. Krajský soud nadto dovodil, že z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmý důvod, pro který byla žádost odmítnuta i přes chybějící odkaz na zákonné ustanovení, a proto neshledal důvodnou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nijak však nereagoval na odkaz žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze, který v případě absence hmotněprávní normy shledal rozhodnutí o odmítnutí žádosti nepřezkoumatelným. Napadené rozhodnutí navíc žalobkyně považuje za nesrozumitelné. Napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný, neboť přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované.

[20] Podle žalobkyně se krajský soud zabýval otázkou zneužití práva zevrubně, a nikoliv jen zúženě s ohledem na důvody upravené v novelizovaném znění § 11a informačního zákona. Stěžovatelka opomíjí restriktivní přístup při aplikaci zásady zákazu zneužití práva. Dovozuje-li, že by k němu mělo docházet kvůli tvrzenému obcházení stanovených pravidel výběrového řízení na funkci soudce, nelze takové konstrukci přisvědčit. Krajský soud jasně vyložil, proč nemůže být tvrzené obcházení zákona o soudech a soudcích či vyhlášky č. 516/2021 Sb. považováno za zneužití práva na informace. Nijak nereagovala například na závěr krajského soudu, že zneužití práva představuje korektiv pro výjimečné situace a měl by být aplikován jako *ultima ratio* a že stěžovatelkou zmiňovaný rozpor s právními předpisy se zneužitím práva na informace nesouvisí.

[21] Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením stěžovatelky, že krajský soud dostatečně neodůvodnil závěr, že odmítnutí žádosti o informace nelze opřít o žádný právní předpis. Krajský soud svůj závěr o chybějícím zákonném důvodu opřel o čl. 17 Listiny, přičemž dospěl k odůvodněnému závěru, že stanovit výluky z práva na informace může toliko moc zákonodárná ve formě zákona, a proto tak nemůže učinit moc výkonná pouhým podzákonným předpisem. Toto odůvodnění krajského

soudu považuje žalobkyně za zcela vyčerpávající. Nesouhlas stěžovatelky nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[22] Argumentaci stěžovatelky, že stanoví-li zákon o soudech a soudcích, že pravidla výběrového řízení na funkci soudce budou stanovena vyhláškou, lze to považovat za zákonné zmocnění pro případné vyloučení poskytování informací ve vztahu k pravidlům výběrového řízení, považovala žalobkyně za neopodstatněnou. Zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace, vyplývající z ústavněprávního původu tohoto práva, nelze kreativním výkladem dovozovat z ponechání úpravy výběrových řízení na funkci soudce podzákonné právní úpravě, která teprve následně zakotvuje neveřejnost testových otázek.

[23] Krajský soud ani nepopřel smysl institutu zneužití práva na informace. Negativní důsledky, o kterých žalovaná hovoří, spočívají pouze ve zvýšených nákladech na tvorbu nových otázek. Takový důvod však v informačním (ani jiném) zákoně není obsažen jako důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Ze samotné povahy práva na informace pak plyne, že tento důvod pro odmítnutí žádosti o informace nepostačuje. Jde-li o otázku možného zvýšení nákladů na tvorbu testových otázek, považuje žalobkyně za vhodné připomenout, že již zmiňovanou novelizací vyhlášky č. 516/2021 Sb. (prostřednictvím vyhlášky č. 206/2023 Sb.) byly sníženy náklady na přípravu testů, což plyne i z důvodové zprávy k této novele. Vzhledem k tomu nelze ani případné zvýšení nákladů na přípravu více testů považovat za nepřiměřené. Ani skutečnost, že stěžovatelka ve výběrových řízeních stále používá žalobkyní požadované otázky, nemůže být kladena k tíži žalobkyně. Tato okolnost navíc svědčí o důvodnosti námitek žalobkyně, že osoby, které se testu zúčastní a neuspějí, získávají díky opakovanému užívání testových otázek zásadní výhodu před ostatními. V průběhu psaní testu mají totiž možnost zjistit znění konkrétních otázek, které si bezprostředně poté mohou písemně zaznamenat. Případný další pokus je tak pro ně snazší, neboť vědí, jak otázky konkrétně vypadají.

[24] Žalobkyně dále zdůraznila, že v případě rozsudků č. j. 14 A 43/2022-28 a *zkoušky zvláštní odborné způsobilosti* nebylo důvodem odmítnutí žádosti o informace tvrzení zneužití práva, jako v nyní posuzované věci. Žalovaná proto tímto odkazem v kasační stížnosti nemůže zhojit nedostatky odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. Shodně žalovaná nemohla jeho nedostatky zhojit ani ve vyjádření k žalobě, kde však odkaz ani na jedno z těchto rozhodnutí rovněž nebyl obsažen. Žalobkyně nadto zdůraznila odlišnosti obou případů.

[25] Závěrem se žalobkyně vymezila vůči tvrzení stěžovatelky, že § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích uvádí, které informace mají být uchazečům poskytovány. Jedná se zcela evidentně toliko o zmocňovací ustanovení, které ponechává na podzákonném právním předpisu úpravu výběrového řízení, a to včetně detailnější úpravy písemných testů.

[26] **Stěžovatelka** v replice k vyjádření žalobkyně setrvala na názoru, že pokud soud dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně vykonávala své subjektivní právo k neodůvodněné újmě jiné osoby, měl se zabývat tím, co je takovou újmou. Již v rozhodnutí poukazovala na negativní důsledky, zvýšené finanční náklady a zatížení povinného subjektu. Nadto zopakovala, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by poskytnutím informace nedošlo ke znevýhodnění dalších účastníků výběrových řízení.

[27] Co se týče posouzení možných dalších důvodů pro odmítnutí žádosti o informace, zejména zvláštního důvodu odmítnutí pro rozpor s právními předpisy, žalobkyně uvedla, že stěžovatelka tuto argumentaci neuplatnila před krajským soudem. Stěžovatelka ji však uvedla už v bodě 20 napadeného rozhodnutí. Na rozsudek č. j. 14 A 43/2022-28 upozorňovala stěžovatelka při ústním

pokračování

jednání, kterého se žalobkyně neúčastnila. Krajský soud se však k tomu vůbec nevyjádřil, byť skutkové okolnosti nebyly zásadně odlišné.

[28] **Žalobkyně** v duplice uvedla, že bylo na stěžovatelce, aby ve svém rozhodnutí řádně odůvodnila, jakým způsobem měla žalobkyně vykonávat své subjektivní právo k újmě třetí osoby, a nikoliv přenášet odpovědnost za odůvodnění napadeného rozhodnutí na správní soudy.

[29] K argumentaci stěžovatelky stran znevýhodnění ostatních účastníků výběrového řízení žalobkyně odkázala na zásadu, že práva patří bdělým. Za ně lze považovat ty, kteří si před absolvováním výběrového řízení dohledají dostupné informace. Má-li však stěžovatelka obavu, že by to uchazeči nedokázali, může ji eliminovat odkazem na informace zveřejněné dálkovým přístupem.

[30] Zmiňovala-li stěžovatelka, že by zveřejněním otázek došlo ke zmaření účelu písemných testů, avšak zároveň uvedla, že by v případě poskytnutí informací byla nucena vytvořit otázky nové, jsou její tvrzení navzájem rozporná. Žalobkyně zopakovala, že nerovnost uchazečů je způsobena naopak tím, že stěžovatelka opakovaně používá stejné testové otázky, což zvyhodňuje neúspěšné uchazeče, kteří se v minulosti výběrových řízení účastnili.

[31] Stěžovatelka při argumentaci nemožností poskytování zadání svých písemných testů zcela pomíjí skutečnost, že sama v minulosti tyto testy zveřejňovala. Lze také poukázat na to, že v případě zkoušek insolvenčních správců či testů při výběrových řízeních na státní zastupitelství bývají k žádostem dle informačního zákona zadání poskytována (na což ostatně žalobkyně poukázala již v replice k žalobě). Současně je žalobkyni známo, že k poskytování informací v podobě zadání testových otázek užívaných ve výběrových řízeních na funkci soudce dochází na žádosti dle předpisů upravující svobodný přístup k informacím i v případě dalších evropských zemí, k čemuž uvedla konkrétní příklady.

[32] K odkazu stěžovatelky na rozsudky, které měla zmínit při ústním jednání u krajského soudu, žalobkyně uvedla, že nedostatky napadeného rozhodnutí nelze zhojit v řízení před soudem. Současně trvala na tom, že skutkové okolnosti obou případů byly zásadně odlišné. Důvod odmítnutí žádosti v rozsudku *zkoušky zvláštní odborné způsobilosti* byl aprobován s ohledem na zákonné ustanovení, zatímco v nyní posuzovaném případě by muselo být dovozeno z podzákonného právního předpisu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[33] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná. Nejprve se však zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek.

III.A. Nepřípustné kasační námitky

[34] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel zároveň musí kasačními námitkami reagovat na argumentaci krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[35] Stěžovatelka v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že poskytnutí zadání testových otázek žalobkyni by měnilo pravidla výběrového řízení. Dostalo by se jí totiž informací, které neměli

k dispozici účastníci předchozích výběrových řízení, a to, aniž by se jakkoliv změnila právní úprava. Tím by došlo k porušení principu právní jistoty a předvídatelnosti. Krajský soud však v bodě 19 napadeného rozsudku vysvětlil, proč má za to, že žalobkyně nemá jak získat výhodu oproti účastníkům výběrových řízení v minulosti, jelikož pro úspěch v testu není rozhodující absolutní bodový zisk, ale jeho porovnání s výsledky uchazečů v rámci jediného testu. Stěžovatelka však v kasační stížnosti tyto závěry krajského nereaguje a kvalifikovaně nezpochybňuje jeho argumentaci. Tato kasační námitka je proto nepřípustná.

III.B. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[36] Stěžovatelka napadenému rozsudku vytýká nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Spatřuje ji v první řadě v tom, že krajský soud dospěl k závěru, že z ničeho nevyplývá, že by žalobkyně vykonávala své subjektivní právo k neodůvodněné újmě jiné osoby nebo společnosti, aniž by vyložil, co si pod pojmem takovéto újmy představuje a proč má za to, že k ní nemůže dojít.

[37] Soud přistoupí ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pouze při nejzávažnějších vadách rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat. Nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že soud nevyvracel každý dílčí argument. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015-71, a také nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[38] Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje jeho přezkum (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). I proto je nutné k aplikaci tohoto kasačního důvodu přistupovat zdrženlivě (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, *Zdravé Křižsko*).

[39] Po posouzení optikou citované judikatury dopěl NSS k závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Obsahuje rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se soud řídil při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Z jeho odůvodnění je zřejmá i odpověď na námitku stěžovatelky, tedy co si představoval pod pojmem neodůvodněné újmy jiné osoby. Konkrétně v bodě 16 napadeného rozsudku uvádí, že typickým cílem zneužití práva na informace může být nátlak na fyzickou osobu, jíž se požadované informace týkají, či nepřiměřená zátěž povinného subjektu. V případě stěžovatelky coby povinného subjektu by tak přicházela v úvahu právě neodůvodněná újma spočívající v její nepřiměřené zátěži. V bodě 17 a 20 napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že z podané žádosti, správního spisu ani správních rozhodnutí není zřejmé, že by cílem žádosti žalobkyně bylo způsobit žalované nepřiměřenou zátěž a že by ve skutečnosti o samotné informace příliš nestála. V bodě 18 pak krajský soud pokračuje úvahami o tom, že v důsledku poskytnutí požadovaných informací žalobkyně nedosáhne ani neodůvodněné výhody oproti ostatním účastníkům výběrového řízení, což jsou z povahy věci další osoby, kterým by hypoteticky mohla vzniknout újma. Lze tedy uzavřít, že krajský soud představil ucelený právní názor, ze kterého vyplývá, co si představuje pod pojmem neodůvodněné újmy jiné osoby a proč k ní nemůže dojít. Tato kasační námitka proto není důvodná.

pokračování

[40] Stěžovatelka dále napadenému rozsudku vytýká, že nijak nezohlednil závěry rozsudků č. j. 14 A 43/2022-28 a *zkeousky zvláštní odborné způsobilosti*, na které odkázala při ústním jednání a které dle jejího názoru dopadají na projednávanou věc. Obsahově se tedy jedná také o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. NSS však dospěl k závěru, že ani tento důvod nepřezkoumatelnosti není dán, jelikož závěry citované judikatury na projednávanou věc nelze bez dalšího aplikovat (k tomu viz body [55] a [56] níže). Byť by bylo jistě vhodnější, kdyby se krajský soud s odkazovanou judikaturou i přesto vypořádal, tak stále platí, že z kontextu napadeného rozsudku lze seznat, jaký názor zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám. Proto v souladu s ustálenou judikaturou není dán důvod jeho nepřezkoumatelnosti.

[41] Dále stěžovatelka napadenému rozsudku vytýká nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti, a to konkrétně proto, že v bodech 19 až 21 napadeného rozsudku uvedl, že by žalobkyně mohla v testu získat více bodů než minulí účastníci výběrových řízení. Stěžovatelka však zneužití práva spatřovala v narušení výběrového řízení a obcházení jeho pravidel.

[42] Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je mimo jiné takové rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Bod 19 napadeného rozsudku je však zřejmou reakcí na bod 11 vyjádření k žalobě, ve kterém stěžovatelka vznesla právě to, že by v případě poskytnutí požadovaných informací došlo k porušení práv účastníků minulých výběrových řízení, kteří je absolvovali za přísnějších podmínek než budoucí účastníci, kteří by měli možnost předem se seznámit s testovými otázkami. V celkovém kontextu jsou tedy závěry napadeného rozsudku jednoznačné a nelze je považovat za nesrozumitelné. NSS přitom ustáleně judikuje, že nesouhlas stěžovatele se závěry napadeného rozsudku není důvodem jeho nepřezkoumatelnosti (rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[43] Soud nepřehlédl, že na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku upozorňuje i žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti. Ke tvrzením uvedeným ve vyjádření ke kasační stížnosti je v první řadě třeba konstatovat, že rozsah přezkumu určuje stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vyjádření ostatních účastníků či osob zúčastněných na řízení neslouží k uplatnění vlastních námitek či obecných polemik, ale k vyjádření stanoviska k námitkám vzneseným stěžovatelem, případně stanoviska k otázkám posuzovaným z úřední povinnosti (rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Afs 364/2018-76, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Afs 367/2018-45). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je však jednou z otázek, ke které je soud povinen přihlížet i z moci úřední (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). NSS se proto vyjádří i k námitce žalobkyně, že krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů proto, že přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované (jak plyne například z rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2009, č. j. 1 As 89/2009-73). Podle žalobkyně totiž stěžovatelka pochybila tím, že v nyní napadeném rozhodnutí nevypořádala odvolací námitky žalobkyně.

[44] Ministerstvo spravedlnosti jako odvolací orgán stěžovatelky v bodě 27 svého prvního zrušujícího rozhodnutí ze dne 22. 12. 2022 konstatovalo, že stěžovatelka bude mít v dalším řízení možnost vypořádat se s námitkami žalobkyně uvedenými v jejím odvolání ze dne 10. 11. 2022. Následně akcentovalo, aby stěžovatelka dodržela požadavky na odůvodnění správních rozhodnutí, a v případě, že dospěje k závěru, že je namístě žádost odmítnout, uvedla, z jakých skutkových a právních okolností vycházela a jakými úvahami se při rozhodování řídila. V návaznosti na to stěžovatelka vydala rozhodnutí ze dne 27. 4. 2022, které následně zrušilo Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 30. 6. 2023. V jeho bodě 41 zopakovalo, že pokud stěžovatelka dospěje

k závěru, že je namístě žádost odmítnout, uvede, z jakých skutkových a prvních okolností vycházela a jakými úvahami se při rozhodování řídila.

[45] Z uvedeného tedy vyplývá spíše požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky než závazný právní názor ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, stran toho, aby se stěžovatelka ve svém rozhodnutí výslovně vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně. To navíc Ministerstvo spravedlnosti konstatovalo pouze v prvním zrušujícím rozhodnutí. V tom, na jehož základě stěžovatelka rozhodla nyní napadeným rozhodnutím, už nikoliv. Lze tedy přisvědčit krajskému soudu, že žalobkyně nemohla úspěšně namítat nedostatečné vypořádání odvolacích námitek stěžovatelkou, a to zvláště s přihlédnutím k následujícímu.

[46] Krajský soud následně při přezkumu napadeného rozhodnutí akcentoval zdrženlivý přístup k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a uvedl, že byť jeho odůvodnění není zcela konzistentní, lze z něj vysledovat ve spojení s jeho výrokem základní nosnou úvahu, která byla důvodem pro odmítnutí informace. NSS s tímto závěrem souhlasí, neboť je v souladu požadavky judikatury na přezkoumatelnost správních rozhodnutí citovanou v bodech [37], [38] a [42] výše. Nad rámec toho lze ještě dodat zájem na konečném věcném vyřešení sporu správními soudy, který je jak v zájmu účastníků řízení, tak ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS). Krajský soud proto nezatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti proto, že by podrobil přezkumu nepřezkoumatelné rozhodnutí.

III.C. K chybějícímu zákonnému zmocnění k odmítnutí informace

[47] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále tvrdí, že jednání žalobkyně je možné posoudit jako zneužití práva, a pokud ne, tak je naplněn zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace pro rozpor se smyslem a účelem právních předpisů upravujících výběrové řízení na funkci soudce. Nejvyšší správní soud se nejprve vyjádří ke druhému zmiňovanému okruhu kasačních námitek. Pokud by totiž existoval zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace, bylo by nadbytečné se zabývat tím, zda se nemohlo jednat o zneužití práva.

[48] Čl. 17 odst. 5 Listiny stanoví: *Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*

[49] Podle čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) *ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněny.*

[50] Podle § 60 odst. 3 zákona o soudech a soudcích je předpokladem pro ustanovení soudcem mimo jiné úspěšné absolvování výběrového řízení na funkci soudce.

[51] Podle § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích *postup a způsob oznamování termínu výběrového řízení, náležitosti a způsob podávání přihlášky, formu, obsah, pravidla a způsob vyrozumění o výsledku výběrového řízení stanoví ministerstvo vyhláškou.*

[52] Podle § 28 odst. 3 vyhlášky č. 516/2021 Sb. platilo, že *testové otázky jsou neveřejné, ledaže je Justiční akademie vyřadila z užívání.* (pozn. NSS: v aktuálně účinném znění je neveřejnost testových otázek upravena v § 28 odst. 4 téže vyhlášky)

[53] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zákon o soudech a soudcích neobsahuje žádné ustanovení, ze kterého by bylo možné dovodit neveřejnost testových otázek.

pokračování

K jeho § 117 odst. 3 krajský soud uzavřel, že ho nelze považovat za zákonné zmocnění pro zakotvení speciálního důvodu pro odmítnutí žádosti o informace v prováděcí vyhlášce.

[54] Podle stěžovatelky je uvedený závěr krajského soudu nedostatečně odůvodněný, a proto se k němu nemůže blíže vyjádřit. S tím však NSS nesouhlasí, jelikož krajský soud v témže bodě odůvodnění odkazuje na čl. 17 Listiny a dodává, že výslovně stanoví, že podmínky poskytování informací o činnosti správních orgánů stanoví zákon, a je to tedy výlučně moc zákonodárná, kdo je oprávněn výluky z práva na informace stanovit. Proto tak nemůže učinit moc výkonná pouze podzákonným předpisem.

[55] Stěžovatelka má dále za to, že § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích přímo obsahuje zákonné zmocnění pro případné vyloučení poskytování informací ve vztahu k pravidlům výběrového řízení. K tomu odkázala na rozsudek *zkoušky zvláštní odborné způsobilosti*, vydaný ve věci týkající se typově obdobné žádosti o poskytnutí informace. V něm NSS vyšel z § 22 odst. 3 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, který obsahuje výčet informací, jež mají být uchazeči o odbornou zkoušku zpřístupněny, a uzavřel, že nad zákonem stanovený rozsah nelze jiné informace sdělit. Stěžovatelka dovozuje, že v § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích je také uvedeno, jaké informace mají být zpřístupněny účastníkům výběrového řízení. Tedy, že se jedná o informace ve vztahu k postupu a oznamování výběrového řízení, informace ve vztahu k náležitostem a způsobu podávání přihlášky, informace ve vztahu k formě, obsahu a k pravidlům výběrového řízení a informace ke způsobu vyrozumění o výsledku výběrového řízení. A že nad rámec těchto informací nelze uchazečům nic dalšího sdělit.

[56] Tato námitka však není důvodná. Ustanovení § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích představuje značně obecnou kompetenční normu. Rozhodně z ní nevyplývá, že by obsahovala taxativní výčet informací, které mají být poskytovány účastníkům výběrových řízení. Pokud jde o možné poskytování informací, hovoří pouze o „*oznamování termínu výběrového řízení*“ a „*způsobu vyrozumění o výsledku výběrového řízení*“. Z toho však nelze podle soudu dovodit, že zákonodárce měl na mysli, že jim nemají být poskytnuty žádné jiné. Ostatně stěžovatelka sama nad rámec výslovného zákonného textu připouští informování uchazečů o náležitostech a způsobu podávání přihlášky a o formě, obsahu a pravidlech výběrového řízení. Obsah pravidel navíc může nepochybně zahrnovat i znění testových otázek, k čemuž se soud ještě vyjádří níže. Zákonné ustanovení tak samo o sobě nestanoví nic konkrétního ve smyslu shora citované judikatury ohledně předpokládaného omezení práva na informace. Neobsahuje žádný text, z něhož by vyplývala jasná vůle zákonodárce učinit určitý okruh informací neveřejným, nebo výslovně vyloučit testové otázky z režimu přístupu k informacím. Tím se odlišuje od § 22 odst. 3 zákona č. 312/2002 Sb., podle nějž *ministerstvo do 30 dnů ode dne doručení přihlášky a nejméně 15 dnů přede dnem konání zkoušky úředníkovi písemně sdělí den, místo a čas konání zkoušky zvláštní odborné způsobilosti, soubor zkušebních otázek a seznam odborné literatury*. Toto ustanovení tedy uvádí konkrétní informace a podklady, které mají být uchazeči o zkoušku zvláštní odborné způsobilosti sděleny.

[57] S ohledem na to není důvodná ani navazující námitka, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti proto, že neprovedl důkaz metodikou, kterou chtěla stěžovatelka prokázat existenci a rozsah podrobných pravidel výběrového řízení, včetně vzorových otázek, a tedy rozsah informací, které jsou všem k dispozici a nad jejichž rámec nelze další informace poskytnout.

[58] Alternativně stěžovatelka namítá, že zákon o soudech a soudcích obsahuje dostatečné zákonné zmocnění pro omezení poskytování požadovaných informací proto, že výslovně stanoví, že pravidla výběrového řízení na funkci soudce budou stanovena vyhláškou, na což § 28 odst. 3 vyhlášky č. 516/2021 Sb. navazuje. Jinými slovy tedy namítá, že pokud zákon stanoví, že určité

další podrobnosti stran řešení problematiky stanoví vyhláška, lze to považovat za dostačující zákonné zmocnění.

[59] Právo na informace o činnosti správních orgánů je jedním ze základních politických práv garantovaných ústavním pořádkem, jež je zakotveno v čl. 17 odst. 5 Listiny. Citované ustanovení je tzv. výhradou zákona, což znamená, že právo na informace může být za podmínek stanovených Listinou upraveno pouze zákonem. Ústavní soud k tomu setrvale judikuje, že nelze připustit, aby se určování rozsahu základních práv a svobod dostalo pod pravomoc moci výkonné, která k tomu není oprávněna (nález Ústavního soudu ze dne 10. 7. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 35/95, č. 206/1996 Sb., či ze dne 22. 7. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 13/12, č. 259/2016 Sb.). Zároveň však dodává, že ne vše musí být stanoveno přímo zákonem, neboť takový požadavek by „*zjevně vedl k absurdním důsledkům, a to k popření smyslu sekundární normotvorby, jelikož pojmovou součástí každé právní normy je vymezení určitých práv a povinností adresátů normy*“ (nález ze dne 20. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, č. 410/2001 Sb.). Stanovení podmínek, za kterých jsou státní orgány povinny poskytovat informace o své činnosti, vyhrazuje druhá věta čl. 17 odst. 5 Listiny pouze zákonu. V důsledku toho je vyloučeno, aby zákonodárce za tímto účelem zcela obecně zmocnil orgán moci výkonné k vydání podzákonného právního předpisu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, apod. zn. Pl. ÚS 43/13, č. 77/2014 Sb., *zrušení tzv. lázeňské vyhlášky*).

[60] Co se týče podzákonné normotvorby, pravomoc ministerstev vydávat právní předpisy k provedení zákona zakládá čl. 79 odst. 3 Ústavy, který stanoví, že (mimo jiné) ministerstva mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněna. Tato norma v obecné rovině zakládá pravomoc vyjmenovaných orgánů moci výkonné k tvorbě sekundárních právních předpisů za podmínky, že je tato pravomoc konkretizována v zákoně ve vztahu k určité zákonem vymezené části výkonu státní moci (nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2016, Pl. ÚS 19/16, č. 8/2017 Sb., *zrušení části tzv. úhradové vyhlášky*). Zákonné zmocnění musí s ohledem na požadavek předvídatelnosti práva co nejpřesněji definovat obsah, účel a rozsah úpravy provedené předvídanou vyhláškou a zajistit tak určitost zákonného zmocnění (nález Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 3/2000, č. 231/2000 Sb., *zrušení vyhlášky o cenové regulaci nájemného z bytu*). Zákonodárce tímto způsobem na straně jedné (při respektování principu dělby moci) vytyčuje hranice ministerstvům pro jejich normotvorbu. Na straně druhé (při respektování principu určitosti a srozumitelnosti práva) odráží požadavek předvídatelnosti práva, jednak ve vztahu k ministerstvům, která potřebují jasně vědět, jaké podrobnosti má jimi vydaný podzákonný právní předpis upravit, ale i ve vztahu k potenciálním adresátům daného podzákonného právního předpisu. I pro ty musí být již ze samotného obsahu zákonného zmocnění seznatelné, v jakých případech a v jaké šíři je dané ministerstvo oprávněno přistoupit k jeho vydání (nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/07, č. 66/2010 Sb.).

[61] V minulosti Ústavní soud připustil takové zákonné zmocnění, ve kterém dal zákonodárce moci výkonné (i implicitně) více možností a ponechal na jejím výběru, kterou zvolí. Například v nálezu ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 28/06, č. 69/2009 Sb., připustil možnost určit podzákonným právním předpisem, zda bude nakládání s historickými elektrozařízeními zabezpečovat pluralitní, nebo pouze jeden kolektivní systém, pokud takovou možnost volby předpokládal zákon (bod 50 citovaného nálezu). Anebo jde jinými slovy o to, „*aby v případě, kdy má být podle zákona X, podzákonný předpis nestanovil, že má být Y, ale že má být X1, X2, X3.*“ (nález Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, Pl. ÚS 7/03, č. 512/2004 Sb.).

[62] Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích ve smyslu shora citované judikatury nepředpokládá omezení práva na informace ve vztahu k poskytnutí znění testových otázek týkajících se v minulosti proběhlého termínu výběrového řízení, ohledně kterých by vyhláška mohla stanovit neveřejnost testových otázek.

[63] Citované ustanovení mimo jiné ponechává k úpravě vyhláškou „*pravidla výběrového řízení*“. Lze si tedy představit, že pokud by žalobkyně požadované „*žadání písemného testu v rámci výběrového řízení na funkci soudce ze dnů 3. a 20. 5. 2022*“ bylo možné podřadit pod pravidla výběrového řízení, bylo by následně možné vyhláškou stanovit i podmínky jejich poskytnutí. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že poskytování zadání písemných testů již konaných výběrových řízení není součástí pravidel výběrového řízení. Pod těmi si lze představit toliko poskytnutí zadání písemných testů na termín výběrového řízení, který se dosud nekonal. V tomto ohledu by tedy zákonné zmocnění mohlo odpovídat omezení práva na informace obsaženému v § 28 odst. 3 vyhlášky č. 516/2021 Sb., podle kterého byly testové otázky neveřejné, pokud je Justiční akademie nevyřadila z užívání.

[64] Ve vztahu k poskytování otázek z již proběhlých termínů však zákonné zmocnění nelze považovat za dostatečné. Taková zadání nejde podřadit pod „*pravidla výběrového řízení*“. Ta zjevně mohou upravovat průběh samotného výběrového řízení, ale nikoliv otázku poskytování informací o již proběhlých výběrových řízeních, po jejich skončení. Možnost omezení poskytování těchto informací nelze podle soudu podřadit ani pod jiné otázky, které má podle § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích upravit prováděcí vyhláška. K odepření jejich poskytnutí tak chybí zákonný důvod. NSS proto dospěl k závěru, že § 28 odst. 3 vyhlášky č. 516/2021 Sb. je třeba ústavně konformním způsobem vyložit tak, že tam stanovená neveřejnost testových otázek se vztahuje pouze k těm otázkám, které budou součástí vyhlášeného výběrového řízení. Ustanovení § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích totiž ponechává vyhláše k úpravě pouze „*pravidla výběrového řízení*“. O informacích o proběhlých výběrových řízeních po jejich skončení nestanoví nic. Je pravda, že tehdy účinné znění vyhlášky použitím slov *testové otázky jsou neveřejné, ledaže je Justiční akademie vyřadila z užívání* zjevně naznačovalo, že se má vztahovat i k proběhlým výběrovým řízením, neboť jinak by nedávalo smysl stanovit výjimku pro otázky vyřazené z užívání. Jak však bylo uvedeno, takový výklad by nerespektoval rozsah zákonného zmocnění a byl by proto v rozporu s čl. 79 odst. 3 Ústavy i čl. 17 odst. 5 Listiny. Je proto třeba volit takový výklad, který bude v souladu s ústavním pořádkem, byť by jiné výkladové metody směřovaly případně k výsledku odlišnému. Pro to, aby vyhláška mohla případně omezit i rozsah informací o proběhlých výběrových řízeních, by bylo v souladu s judikaturou citovanou v bodě [61] nezbytné, aby zákon o soudech a soudcích například výslovně připouštěl, že ministerstvo může vyhláškou omezit rozsah poskytování testových otázek použitých pro výběrové řízení.

[65] NSS proto uzavírá, že ustanovení vyhlášky o tom, že testové otázky jsou neveřejné, ledaže je Justiční akademie vyřadila z užívání, je nutno ústavně konformně a v souladu se zákonným zmocněním vyložit úžeji tím způsobem, že lze odmítnout pouze žádosti o informace požadující zadání testů dosud neproběhlých termínů výběrového řízení. To však nebyl případ projednávané věci. Testové otázky z již proběhlého termínu výběrového řízení nespádají do kategorie, jejíž úpravu předpokládá zákon prostřednictvím vyhlášky. Ustanovení § 117 odst. 3 zákona o soudech a soudcích tedy nepředstavuje dostatečné zákonné zmocnění pro možnost omezit v § 28 odst. 3 vyhlášky č. 516/2021 Sb. právo na přístup k informacím ke znění již použitých testových otázek. Nelze je proto považovat za zvláštní důvod pro odmítnutí informace ve smyslu rozsudku *Oživení*, jak správně konstatoval i krajský soud. Zároveň lze s ohledem na chybějící zákonný důvod pro odmítnutí informace přisvědčit též závěru krajského soudu, že v tomto směru nelze klást k tíži účastníků výběrového řízení to, že stěžovatelka používá testové otázky na různé termíny opakovaně.

[66] Dále stěžovatelka odkazuje na závěry rozsudku *zkoušky zvláštní odborné způsobilosti*, že je zcela legitimní a v souladu se zájmem na zabezpečení řádného průběhu zkoušky, pokud uchazeč předem nezná konkrétní znění testu, ale musí prokázat komplexní přípravu. Avšak opomíjí tu zásadní

odlišnost, a to právě to, že NSS v citované věci dovodil výjimku z práva na informace na základě důvodu obsaženého přímo v zákoně č. 312/2002 Sb. To však není případ projednávané věci. Stěžovatelce lze přisvědčit, že i v případě otázek z již proběhlých termínů výběrového řízení je do jisté míry dán zájem na zachování smyslu ověřování znalostí účastníků odborných zkoušek. A to i při vědomí potřeby vyvažovat mezi dvěma různými zájmy, která je však primárně na zákonodárci, a odlišností v případě žádosti o poskytnutí testových otázek teprve připravovaných, resp. určených pro dosud neproběhlé termíny výběrového řízení (viz bod [75] níže). Ve zbytku však nelze závěry citovaného rozsudku na projednávanou věc aplikovat kvůli shora uvedeným odlišnostem. S ohledem na to není důvodná ani dílčí kasační námitka, že pokud krajský soud nepostupoval v souladu s judikaturou, která na věc dle názoru stěžovatelky dopadala, bylo jeho rozhodnutí překvapivé.

[67] Pro dokreslení soud dodává, že ani z jiných právních předpisů upravujících odborné zkoušky nelze dovodit, že by bylo obecně akceptovaným pravidlem, že by testové otázky pro písemnou část jakékoliv odborné zkoušky měly být vždy neveřejné. Právní úprava v některých případech výslovně vychází z toho, že testové otázky jsou před konáním výběrových řízení či odborných zkoušek alespoň do jisté míry uchazečům předem přístupné [viz například § 40 odst. 1 věta čtvrtá zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, nebo § 4a odst. 4 vyhlášky č. 197/1996 Sb., kterou se vydává zkušební řád pro advokátní zkoušky a uznávací zkoušky (advokátní zkušební řád), které upravují zveřejnění všech zkušebních otázek]. Byť si je soud vědom možné rozdílné obtížnosti tvorby testových otázek v různých oblastech, podstatné je, že neexistuje obecně uznávané pravidlo o tom, zda mají nebo nemají být testové otázky předem přístupné zájemcům o složení zkoušky. Je tak na zákonodárci, aby zvážil, ke které možnosti se v tom kterém případě přikloní. NSS si je také vědom, že zmiňovaný advokátní zkušební řád je vyhláškou a nikoliv zákonem. Ta však právo na přístup k informacím nevylučuje, ale naopak ho výslovně potvrzuje.

III.D. K důvodu odmítnutí žádosti – zneužití práva

[68] Co se týče námitek směřujících proti závěru krajského soudu, že v jednání žalobkyně nelze spatřovat zneužití práva na informace, stěžovatelka namítá, že krajský soud vymezil tento pojem příliš úzce, jelikož vyšel jen z aktuálního znění § 11a informačního zákona.

[69] Již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdanlivě dovolené*“. Rozšířený senát NSS k tomu v usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*, doplnil, že „*zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává*“. Nutnost restriktivního přístupu k zákazu zneužití práva pak rozšířený senát zdůraznil také v kontextu opakovaného obstrukčního jednání ve správním řízení (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS). V případě práva na informace pak NSS s ohledem na uvedené přístupy odmítl, aby byla žádost o informace posouzena jako zneužití práva toliko na základě motivací žadatele, a zároveň podotkl, že zneužitím práva bude naopak například zjevná šikana, vedení sporů pro spory či mstění se „*veřejné moci*“ (rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 96/2021-43).

[70] Zákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat, a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití

pokračování

subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat (rozsudek č. j. 1 Afs 107/2004-48).

[71] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem předesílá, že zneužití práva na informace nebylo v době podání žádosti v této věci zákonem výslovně stanoveným důvodem pro odmítnutí žádosti o informace. Šlo však o tzv. důvod faktický (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS). S účinností od 1. 1. 2023 byl následně tento důvod vtělen do § 11a zákona o svobodném přístupu k informacím, jenž NSS pro ilustraci cituje:

(1) Povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovést, že cílem žadatele je způsobit

a) nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo

b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací,

a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

[72] Krajský soud postup žalobkyně posuzoval touto optikou a na jejím základě uzavřel, že z obsahu správního spisu nevypývá žádná skutečnost, která by naznačovala zneužití práva žalobkyní v podobě nátlaku na jinou osobu či snahu o nepřiměřenou zátěž povinného subjektu. Odkázal na judikaturu, podle které lze odmítnout poskytnutí informace z důvodu zneužití práva jen velmi omezeně. Pokud se nepodaří zcela nepochybně dovést, že žadatel svého práva skutečně zneužívá, je namístě postupovat v jeho prospěch a právo na informace mu neupírat (rozsudky NSS ze dne 12. 10. 2010, č. j. 1 As 54/2010-29, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 4 As 332/2021-35, a ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55). Stěžovatelkou tvrzený rozpor žádosti o informace s právními předpisy proto krajský soud nepovažoval za zneužití práva na informace, ale za zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace.

[73] Podle stěžovatelky však nelze pojem zneužití práva zúžit jen na důvody nyní upravené v § 11a informačního zákona. Popsala smysl a účel novelizované právní úpravy zákona o soudech a soudcích, kterým bylo zavedení jednotného a transparentního způsobu výběru soudců tak, aby se jimi stávali ti nejvyšší uchazeči. Zákonná úprava navazuje zejména na čl. 93 odst. 2 Ústavy České republiky, v němž je uvedeno, že *soudcem může být jmenován bezúhonný občan, který má vysokoškolské právnické vzdělání. Další předpoklady a postup stanoví zákon*. Tímto zákonem je zákon o soudech a soudcích, který v § 60 stanovuje předpoklady pro výkon funkce soudce a v § 116 a násl. upravuje výběrové řízení na tuto funkci. V § 117 odst. 3 je uvedeno, že pravidla výběrového řízení budou stanovena prostřednictvím vyhlášky. Vyhláška č. 516/2021 Sb. následně v § 28 upravuje písemnou část řízení a v odst. 3 stanovila, že testové otázky jsou neveřejné, ledaže je Justiční akademie vyřadila z užívání.

[74] Stěžovatelka tvrdí, že odmítla žádosti o poskytnutí informace vyhovět proto, že by tím v rozporu se smyslem a účelem takto novelizované právní úpravy výběrového řízení na funkci soudce narušila písemnou část výběrového řízení, a tedy by došlo k rozporu se smyslem a účelem nejen testu aplikace práva, ale celé novelizace zákona o soudech a soudcích. Krajskému soudu

vytká, že zneužití práva vymezil příliš úzce. Argumentuje však pouze tím, že ona zneužití práva spatřuje v obcházení pravidel písemné části výběrového řízení prostřednictvím institutu práva na informace.

[75] Byť obcházení smyslu a účelu zákona je zpravidla případem zneužití práva a tento institut lze uchopit širěji, než učinil krajský soud, zůstává těžiště jeho závěrů správné. V první řadě nelze přehlédnout, že na poskytnutí testových otázek, které již byly pro výběrové řízení použity, může mít zcela legitimní zájem i širší veřejnost, jak naznačila i žalobkyně v replice. Přístupnost konkrétních testových otázek (a nikoliv jen vzorových, jež jsou součástí metodiky), totiž může naopak přispět k zajištění větší transparentnosti výběru justičních kandidátů a soudců, což je také součástí smyslu a účelu zákona o soudech a soudcích, jehož se dovolává stěžovatelka. Může totiž být legitimním zájmem veřejnosti vědět, jaká je kvalitativní úroveň výběrového řízení, na jehož základě jsou vybíráni budoucí soudci, kteří svým dílem vytváří rozhodovací činnost soudů a podílí se tím na dodržování principů právního státu. K tomu lze odkázat na nálezný Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb., který považuje za legitimní cíle veřejné diskuse veřejnou kontrolovatelnost konání spravedlnosti, důvěru veřejnosti v řádný výkon veřejné moci a v soudní rozhodování. S tím podle NSS souvisí též výběr jednotlivých kandidátů na výkon funkce soudce. Proto stejně tak, jako stěžovatelka vnímá zveřejnění testových otázek jako možné popírání smyslu a účelu zákona o soudech a soudcích, je lze z pohledu transparentnosti výběrových řízení vnímat přesně naopak jako jeho naplňování.

[76] Navíc, pokud pak stěžovatelka vytýká žalobkyni obcházení pravidel výběrového řízení, tak nevěřejnost testových otázek je stanovena až vyhláškou coby podzákonným předpisem, nikoliv zákonem, k čemuž se soud vyjádřil v části III.C. výše. I kdyby žalobkyně pravidla výběrového řízení svou žádostí teoreticky obcházela, nejedná se o obcházení zákona. Ze smyslu a účelu zákona o soudech a soudcích totiž nevyplývá, že již použité testové otázky pro písemnou část výběrového řízení mají být nevěřejné. Nemůže proto jít o zneužití práva na informace spočívající v obcházení zákona, jak namítá stěžovatelka, pokud by mělo vést jen k obejití podzákonného právního předpisu. A to takového, který bez zákonné opory stanovuje nevěřejnost určitých informací, které jinak nepochybně jsou informacemi podle informačního zákona. Pouze nad rámec soud uvádí, že situace by mohla být odlišná, pokud by se jednalo o případné poskytování informací o zadání testů, které jsou připravovány na konkrétní v budoucnu konaný termín výběrového řízení. I pokud by se nejednalo o výslovnou zákonnou výjimku, zájem na transparentnosti výběrového řízení se zájmem na zachování smyslu ověřování znalostí účastníků odborných zkoušek by nepochybně mohl být vážen odlišně.

[77] Dále se stěžovatelka vymezuje vůči závěru krajského soudu o tom, že uznal vznik negativních následků na její straně s tím, že tyto důsledky by mohly být legitimním důvodem pro omezení práva na informace, pokud by tak stanovil zákon. Takový závěr dle stěžovatelky popírá smysl institutu zneužití práva, neboť ten právě cílí na jednání, které není pro obecnost právní úpravy jinými instituty postižitelné. Ani tato kasační námitka však není důvodná. Byť lze této argumentaci v obecné rovině přisvědčit, stěžovatelka opět opomíjí, že zneužití práva na informace musí být jednoznačně prokázáno, čemuž tak v uvedené věci není. NSS přisvědčuje závěru krajského soudu, že z ničeho nevyplývá, že žalobkyně svojí žádostí primárně nesledovala poskytnutí informace, ale vyvolání negativních důsledků v podobě větší zátěže stěžovatelky.

[78] Stěžovatelka též namítá, že krajský soud v bodě 14 napadeného rozsudku uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje úvahy naznačující i jiné potenciální důvody pro odmítnutí žádosti žalobkyně než zneužití práva. Z jeho rozsudku však není zřejmé, zda jimi mají být jen důvody uvedené v bodě 27 napadeného rozsudku, nebo i důvody jiné. K tomu NSS uvádí, že je to sama stěžovatelka, kdo je autorkou napadeného rozhodnutí. Proto je absurdní, že by sama

pokračování

nebyla schopna zjistit a uvést případné další důvody odmítnutí informace. Byť krajský soud v této fázi rozhodování do jisté míry vstupuje do postavení stěžovatelky, není jeho úkolem aktivně vyhledávat či nahrazovat důvody pro odmítnutí žádosti, ale zvažuje jen to, zda není naplněn na první pohled některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. To plyne z rozsudku *Oživení*, na který krajský soud příhodně odkázal a v souladu s tím v bodě 27 napadeného rozsudku výslovně uvedl, které důvody zvažoval s ohledem na možnou aplikaci § 16 odst. 6 informačního zákona. Konkrétně, že se jedná o důvody, které byly uvedeny v předchozích rozhodnutích žalované v této věci, nebo by mohly plynout z dílčích argumentů, které uvedla v nyní napadeném rozhodnutí. V tomto směru proto uplatněná kasační argumentace není důvodná.

III.E. Námitky ve vztahu ke znevýhodnění dalších účastníků výběrových řízení

[79] Nad rámec nepřipustné námitky týkající se znevýhodnění účastníků minulých výběrových řízení vypořádané v části III.A. výše, stěžovatelka ohledně znevýhodnění dalších účastníků výběrových řízení namítá, že poskytnutím informace by byli znevýhodnění ti, kteří by se účastnili stejného termínu výběrového řízení, jako úspěšný žadatel o poskytnutí zadání již použitých testových otázek. Ne každému z budoucích účastníků totiž musí být známo, že na základě žádosti o informace byly testové otázky žalobkyni poskytnuty, a nemusí se tak o jejich obsahu dozvědět.

[80] Podle § 5 odst. 3 informačního zákona platí, že: *Do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah. Poskytnutá nebo doprovodná informace musí být zveřejněna nejméně po dobu 6 let.*

[81] K uvedenému soud v první řadě uvádí, že se ztotožňuje s argumentací žalobkyně, že každý uchazeč na funkci soudce či justičního kandidáta je jistě způsobilý vyhledat si veškeré zveřejněné informace, které se této problematice týkají.

[82] Stěžovatelka tuto námitku jednak vznáší v souvislosti s argumentací zneužitím práva na informace ve smyslu, že by v důsledku poskytnutí informace žalobkyni či jiným žadatelům mohlo dojít k neodůvodněné újmě jiných účastníků výběrového řízení. Z celkového kontextu její argumentace vyplývá, že by újma měla spočívat v dosažení horšího bodového výsledku v testu aplikace práva. K tomu soud v první řadě konstatuje, že s ohledem na přiměřené zohlednění zásady práva patří bdělým, nelze případným účastníkům výběrového řízení, kteří svého práva na informace využijí, klást k tíži to, že tak jiní neučinili. Nadto lze přisvědčit i žalobkyni v tom, že obdobným způsobem mohou neodůvodněné výhody díky aktuálnímu postupu stěžovatelky dosahovat ti uchazeči, kteří se výběrového řízení po neúspěšném pokusu účastní opakovaně a tím pádem jsou minimálně s částí testových otázek předem obeznámeni.

[83] Dále stěžovatelka tvrdí, že jelikož je vázána vyhláškou, která stanoví, že testové otázky jsou neveřejné, je jejich zveřejnění možné pouze v rámci odpovědi na konkrétní žádost o informace. Tomu Nejvyšší správní soud přisvědčuje. To, že vyhláška č. 516/2021 Sb. stanoví, že testové otázky jsou neveřejné, v kontextu řešené věci znamená to, že je stěžovatelka sama aktivně nezveřejňuje, pokud není podána konkrétní žádost o informace. Jak však bylo konstatováno výše, tato podzákonná norma nemůže obstát ve střetu s ústavně zaručeným právem na informace.

[84] Neveřejnost testových otázek nevyplývá ze zákona a s ohledem na to nemůže vyloučit ani zákonné pravidlo stanovené v § 5 odst. 3 informačního zákona. Stěžovatelce proto nic nebrání v tom, aby v návaznosti na konkrétní žádost o informace požadované informace zveřejnila způsobem umožňujícím dálkový přístup. Další zájemci o účast ve výběrovém řízení tak k nim

budou mít zajištěn plnohodnotný přístup. V rámci rovnosti účastníků by také bylo vhodné, aby i sama stěžovatelka uchazeče výběrového řízení v rámci rozeslání podkladů upozornila na to, že uvedené informace byly tímto způsobem zveřejněny. Tím by bylo riziko znevýhodnění části účastníků výběrového řízení zcela vyloučeno.

IV. Závěr a náklady řízení

[85] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů ji proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[86] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak úspěšná byla. Přísluší jí proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[87] Náklady řízení o kasační stížnosti představují pouze náklady právního zastoupení. Podle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1995 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), činí sazba odměny za jeden úkon právní služby v této věci 4 620 Kč. Zástupce žalobkyně učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem tři úkony právní služby: vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a vydání předběžného opatření, za něž náleží poloviční odměna, tj. 2 310 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 5 a s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], vyjádření ke kasační stížnosti a dupliku k replice stěžovatelky. Za vyjádření ke kasační stížnosti a za dupliku náleží zástupci žalobkyně odměna ve výši 4 620 Kč. V případě všech tří úkonů se odměna zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková náhrada nákladů právního zastoupení činí částku 12 900 Kč, která se navyšuje o částku daně z přidané hodnoty v zákonné výši (2 709 Kč), neboť zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem této daně. Ve výsledku jde tedy o 15 609 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna žalobkyni zaplatit k rukám jejího zástupce, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. února 2026

L. S.

Petr Mikeš v. r.
předseda senátu